

GLAS

AKADEMSKI

LETO III. ŠTEV. 29.

LJUBLJANA, 7. DECEMBRA 1935.

PROBLEMI KOROSKE.

Letos, 10. oktobra, je minilo 15 let ob plebiscitu. 15letnico so praznovali slovenski časopisi, praznovali so jih nekatere naše revije in govorniki.

Večina ljudstva, tudi večina akademikov, je čitala številne članke le »ad informandum«, ali jih je celo prezrla.

Knjige o plebiscitu še nimamo.

Malo jih je, ki bi vedeli, kaj se je v letih 1918.—1920. godilo v »conah A in B«, še manj, ki bi vedeli zakaj. Posledice pa postajajo dan za dnem očitnejše, usodnejše in kažejo na nas: »15 let je minilo. Ali ste res vse storili, kar je bilo mogoče?«

Dejstvo je, da je od slovenske kulturne in gospodarske skupnosti, od 1.080.000 ljudi, odpadlo tedaj, 10. oktobra 1920, 80.000 Korošcev.

Zakaj?

Osvobojeni slovenski narod je v svoji naivnosti in pasivnosti podlegel »premaganemu« nemškemu narodu.

Tako se je brez posebnega hrupa enostavno končala največja tragikomedija slovenske zgodovine. Od milijonskega naroda je odpadla skoraj desetina. — Ljudje, ki so preživljali tisočletno zgodovino z ostalim narodom, ki so se umeli najdalje boriti za svojo svobodo (ustoličevanja koroških vojvod na Gosposvetskem polju), ki so prvi spočeli kmečki »punt«, ki so v stoletnem suženstvu »Dranga nach Osten« največ pretrpeli, so zapadli novemu suženstvu. To v trenutku, ko bi morali po gospodarskih, socialnih, političnih in kulturnih pravicah postati svobodni in se z ostalim narodom boriti za napredek, mir in trajno svobodo.

Postali pa so po št. Germainski pogodbi narodna manjšina. Toda le teoretično. Faktično pa skupina ljudi, prepričana sama sebi in obupni borbi za osnovne človeške pravice, za kruh, za kulturo, za svoj jezik.

Med tem, ko si je nemška narodna manjšina pri nas zidala in ustanovljala leto za letom gimnazije, učiteljska, knjižnice, izdajala svoje revije in časopise, si slovensko ljudstvo v stanovski avstrijski republiki ni moglo in smelo priboriti niti ene slovenske šole.

Po dunajski statistiki je bilo pred 40. leti na Koroškem 120.000 Slovencev. Leta 1920. jih je bilo še 80.000. Po zadnjem »uradnem« štetju pa komaj 25.000.

Kaj smo storili mi, milijonski narod, za 80.000 svojih ljudi v teh minulih 15. letih?

Skoraj nič.

40milijonski nemški narod ima slehernega svojega človeka, ki živi v tuji državi, v evidenci. »Rajhovski« študentje organizirajo vsako leto po vsej Nemčiji, nabiralne akcije za »revne kočevske brate«, ki žive zaslužnjeni na Krasu in ki jim zemlja ne more roditi toliko, da bi živeli.

Nam pa ob vsaki obletnici zadošča nekaj sentimentalnih izlivov in nekaj časopisnih člankov o zaslužnjenih bratih onstran meje.

Tako ostaja najširša javnost bolj in bolj malomarna. Idealne akcije »Koroškega kluba«, »Ciril-Methodove družbe«, »Branibora« so radi tega pogosto nepopolne in ne dosežajo namena.

Korošci pa zastoj iščejo trdnih tal, saj niti v nas nimajo poštene opore. — Preračunana go-

spodarska taktika avstrijske republike jim leto za letom jemlje kruh, jezik, zemljo.

Če pojde po tej poti dalje, bomo v nadaljnjih 15. letih, ko bo stara generacija izumrla, oropani desetine svojega naroda.

Tovariši, priznati moramo, da tudi na univerzi v tem smislu ni bilo v minulih 15. letih skoraj ničesar storjenega.

Če nam je do tega, da sploh obstajamo, da slovenski narod živi svobodno kot kulturna in gospodarska skupnost, potem moramo pričeti z vsestranskim delom. In vprav v dne, ko se poraja novo življenje, ko se zastarela malomeščanska paberkovanja (debate) umikajo kvaliteti in nujnosti problemov.

Te odgovornosti se moramo zavedati.

Pričeti moramo z vsestranskim delom.

Spoznati moramo zemljo, ljudi, njihove potrebe in njihove pravice.

1. Treba nam je zemljepisnega in historičnega študija.

2. Treba nam je gospodarskih statistik. (Kakšno je bilo stanje koroškega kmeta pred 15. leti, kakšno je danes. — Za koliko je koroški kmet zadolžen in zakaj. Koliko kmetij je bilo prodanih v 15. letih. Zakaj.)

3. Poznati moramo socialen položaj Korošcev.

4. Kakšno je kulturno stanje, in

5. Kakšen je političen položaj.

Na nas je, da ustanovimo manjšinski institut, ki bo proučeval ta vprašanja, odgovarjal nanja vsem našim ljudem in pričel vsestransko akcijo proti sramotni tiraniji zadnjega ostanka Avstro-ogrske monarhije.

SLOVENSKA DRUŽBA.

J. A.

Slovensko ljudstvo s svojo nacionalno posestjo, ki je obstajala iz mehanične vsote razbitih in majhnih parcel, ni moglo tvegati najmanjšega odpora, niti ne izrabiti nastalega položaja. Vso usodo je vodil še dalje fevdalni interes v smislu svojih ogromnih veleposestev in svojega izključnega razpolaganja z bogastvom podvrženih družabnih plasti. Gospodarska in notranja politika, kulturna kakor socialna, je pač podčrtavala samo tisto stran novega gospodarstva, ki je utrjevalo njih posebni privilegirani položaj. To je bilo vzrok še globlji, usodnejši zaostalosti, ki se v sedanjem družabnem redu niti ne da popraviti in preskočiti. S tem, da je novi produkcijski način s svojim notranjim nasprotjem med neomejeno, breznačrtno produkcijo in realnim povpraševanjem, siloma preplaval tržišča, so rasle vedno bolj potrebe rastoče industrije. Tako so se odprle tudi najbolj zaostalim deželam široke možnosti, da hranijo in preživljajo industrijo ter bogate. A v tipičnih avstrijskih prilikah je bilo to samo voda na mlin fevdalne gospode, ki je imela najlepšo priliko, da izrabi svojo posest. Zasegla je glavne vire, ki so odpirali dotok bogastva — rudnike, fužine, lesno bogastvo itd. — ter svoj ekonomski položaj ter dobiček zavarovala v taki režimski obliki, ki je za dolgo čuvala njih preživele vrhove — v prosvetljenem absolutizmu. V takšnih kleščah slovenski narod ni mogel vraščati v posebne razmere in vabljive odnose. Navedeni potek stvari je vodil zgolj v pregrupacijo starih socialnih razmerij, ni pa mogel roditi spontan in naprednih meščanskih oblik. S svojim

enostranskim upoštevanjem nastalih možnosti je razvijal samo kmečki sloj, v kolikor je služil fevdalcem in obenem tujerodnim, naraščajočim industrijam, v tem pa podkrepil in zagotovil dominantne postojanke tujerodnemu kapitalu, ki še do danes ni umaknil svojih prstov od slovenskih rudišč in ni izpustil eksploatacije naše zemlje. Slovenska parcelirana kmečka posest ni mogla nikdar nuditi takega odpora in izgledov, da bi prerastla te prve posledice kapitalističnega sistema. Kapitalistični centri so mogli samo tako in na ta način izvajati vedno globlje in nesramnejše izkoriščanje, da je ono, kar je dala levica za sirovine in blago, pobrala desnica za industrijske izdelke ter spravila bogat nadprofit. Slovenski narodni kapitali so potemtakem nastajali le, če je del slovenskega ljudstva skopuško zbiral v »nogavicah in v plevnicah«, kar je izkupil, ali pa se prilagodil in kot eksponent menjalnega procesa, izsesaval iz delovnih množic tuj nadprofit in še svoj poseben dobiček. Po obeh poteh so se stekale naše kapitalne podlage skrajno počasi, neenakomerno in stalno capljale, da je naša meščanska družba še danes vezana na ta specifičen zakon. **Ostala je skopuška in grabežljiva umazanost, obenem pa je do dna kramarska in mešetarska.**

Druge svobodne izbire ni nikdar imela in je nima. Preden je nastala iz slovenskih pogojev, se je že razvil okoli zemeljske oble prisilni obroč kapitalističnega gospodarstva in deferenciral svet v kolonialne, zavisne in polzavisne dežele, ki so pričele zbirati svoje kapitalije, nad nje pa postavil nekaj ekonomsko osamosvojenih držav kot neizprosne valpte. Tako je mednarodna vezanost ostro ločila narode, ki so stremeli po poglobljenem izrabljanju, ter narode, ki so se hoteli upreti nenaravnemu pritisku. A eni kot drugi so potrebovali zavisna ljudstva in njih dežele, da so pomagale kopičiti sredstva za tak mednarodno zaostren boj. V takih okoliščinah slovensko ljudstvo ni moglo ubežati gotovi kategoriji, najmanj pa se izogniti nasilnemu valjarju tuje nadvlade. Slovenci so bili podvrženi že v naprej tujemu civilizacijskemu, socialnemu in državnemu zatiranju, torej so kot najbližji morali vleči protinardni nemški voz iz zagat.

Ni bilo dovolj, da je že fevdalizem pograbil, kar se je pograbit dalo, in utemeljil, kakor izgleda, za zmerom moč tujega kapitalizma. Poleg tega je bila ravno Avstrija tista zemlja, ki je čutila najsilnejšo potrebo, da se osamosvoji gospodarskega jarma naprednejših držav. Bila je direktno izpostavljena kot prehodna dežela novim družabnim in gospodarskim premikom. Zgodovinski vzroki ter ekonomske, socialne in politične posledice ji niso dopustile, da bi se samostojno razvila in se udeležila prvotne delitve sveta, toda dale so ji vendarle sile, ki so bile zmožne preiti v nove odnose — n. pr. trgovsko meščanstvo z izdelanim kapitalom. To je Nemcem dovolilo, da so prehiteli ostale odvisne narode in da so rasli na njih račun. Nemško narodno gospodarstvo je moglo prevzeti izdelan produkcijski sistem z vso napredno tehniko in s prednostmi velekapitalov, ki so na širokem ozemlju vzhodne in južne Evrope obvladali vse možnosti in podlage težki industriji, glavnem kladivu, ki je kovalo politični in osvobodilni boj modernih narodov. S tem je bila za dolgo stoletje odločena razvojna pot takšnemu narodu in družbi, kakor je slovenski narod in njegovo meščanstvo: Na eko-

nomsko izrabljanje se je nujno vezala pangermanska nacionalna in kulturna invazija kot najtrdnější oklep, ki je ohranjal in podpiral »Drang nach Osten« in »most na Adrijo«. Slovenska zemlja je morala torej neizbežno postati samo odvisen polkolonialen teritorij, katerega je vsa okolica preraščala.

Ta položaj pomeni, da je tuj, tudi izven naših mej obstoječi kapital zavojeval in eksploital tiste pridobitne panoge, ki bi osamosvojile našo družbo in ki so grabile posebne profite, poleg domačega rudarstva tudi železnice, vso težko industrijo in tudi lahko, razen prehranjevalne, banke, karstvo itd. Naši mali kapitali — pa naj bi nastali kdajkoli in kakorkoli — so se mogli razvijati le v ozkih nacionalnih mejah, v onih gospodarskih vejah, katere je prepuščal veliki kapital kot manj rentabilne. Tako se je tudi z novimi sredstvi, z industrijo le poglobil mešetarski in kramarski značaj naše meščanske plasti, pridobila pa si je nov, prav tako nelep prilastek. Ob pomanjkanju zunanjih trgov in brez možnosti širokega razmaha ne bi mogla na noben način odolevati tuji konkurenci, da ni svoje dobičke in last naslonila na pod vse meje potisnjeno razredno izrabljanje delovnega ljudstva. Tako je naše ljudstvo prišlo do »meščanstva« in narodnega gospodarstva, ki je zakoreninilo svoj razvoj v obubožanju in izkoriščanju ljudskih množic. Niti govora ni o mogočih zakonih, po katerih se je povzpela kapitalizem do višine in na račun tujih dežel hranil svoje narode. Faktor svobodne konkurence se je pri nas postavil na glavo in je učinkoval z dvojično logiko. Prelomil je razvojno črto do viškov buržuazne lestvice in se uveljavljal le v toliko, v kolikor je na takšni podrejeni ekonomski bazi spravil na površje nesamostojno, idejno plitvo in puhlo malomeščanstvo, materialno odvisno od tuje sile, v ideološkem pogledu pa najboljši propagator in čuvaj vsakovrstne eksploatacije.

IZJAVA AKADEMSKEGA KLUBA MONTANISTOV.

V zadnjem času so začeli tovariši akademiki iz Bosne akcijo za ustanovitev rudarske fakultete v Sarajevu, ki jo tudi podpirajo vse gospodarske ustanove in kulturne organizacije v Bosni. Slušatelji rudarstva na tehniški fakulteti v Ljubljani odkritosrčno pozdravljamo ta korak tovarišev iz Bosne in jim želimo popoln uspeh. Dobro se zavedamo, da je ta njihova zahteva, zahteva vsega bosanskega ljudstva in njegova pravica. Mi jih v tej akciji po svojih močeh podpiramo.

Najodločneje pa protestiramo proti vsakemu poskusu okrnitve slovenske univerze, ker se pojavljajo govorice, da se naj prenese rudarski oddelček tehniške fakultete iz Ljubljane v Sarajevo. Da je ta bojazen upravičena, priča slučaj prekmurske gimnazije, ki so si jo priborili prekmurski študentje in prekmursko ljudstvo.

Neresnične in tendenciozne so govorice, da so študentje sami za premestitev rud. oddelka iz Ljubljane v Sarajevo.

Opozarjamo javnost, da je nevarnost ukinitve ljubljanske tehnike zopet na vidiku in jo pozivamo, da stori vse, da prepreči vsak korak, ki bi ogrožal rudarski oddelček v Ljubljani.

DRUŠTVO JUGOSLOVANSKIH AKADEMIKOV V MARIBORU

bo imelo 16. t. m. na Ljudski univerzi v Mariboru večer o slovenski univerzi s sledečim programom:

1. Uvodna beseda društva, predsednika,
2. Kulturni pomen in razvoj naše univerze; predava Dragotin Cvetko.
3. Vprašanje našega akademika; predava Viljem Androjna.

Vprašanje sodobne univerze je pereče, zato ga je treba pogledati z več vidikov: spoznati je treba bistvo in smoter univerze sploh ter nje pomen; odtod šele moremo preiti na svojo univerzo ter pokazati njeno kulturno važnost, zaradi katere ne sme vladati enostransko razmerje univerze do naroda in države brez odgovarjajočega obratnega razmerja, še najmanj pa kakršnakoli izolacija. Prav izvenljubljanska akademska društva so dolžna seznanjati javnost s problemi in pomenom slovenske univerze, kajti ta problem je pro-

blem vseh, ne glede na stan in politično pripadnost. Pokazati je treba duhovno silo najvišje duhovne institucije, ki ji je prav tako naloga oplemeniti narodovo kulturo, kakor ji je namen gojiti čisto resnico. Prava naloga kateregakoli akademskega društva ni gojitev političnih naspotij in poglobljanje že itak dovolj ostrega prepada, temveč delovati v strokovnem smislu in pomagati pri duhovnem zblizanju vse velike zajednice za kulturni napredek. In v tem smislu naj izzveni tudi zgoraj omenjeno predavanje o slovenski univerzi, njenem obče kulturnem pomenu in položaju njenih slušateljev.

*

G. rektor je prevzel pokroviteljstvo nad 15. reprezentančnim plesom Društva jugoslov. akademikov v Mariboru.

V ZNAMENJU DOBRE VOLJE.

Uredništvo A. G. je dobilo naslednji odgovor bivšega odbora kluba gradbenikov, ki očita neobjektivnost in tendencioznost našemu poročevalcu. Stvar stavljamo na debato.

Odgovarjamo na članek v zadnji številki »Akademskega glasa« z dne 29. novembra 1935, v katerem so napadeni ljubljanski gradbeniki na izredno žaljiv in predrzen način, kajti poročilo vsebuje popolnoma tendenciozne in neresnične podatke.

Pisec članka g. —KO je oblatil predvsem prejšnji odbor AKG. Namenoma je prezrl vse delo in trud starega odbora in v dokaz neuspeha klubovega delovanja je iznesel v javnost gole laži. Članek dobro vé, da je klub priredil šest dobro obiskanih večernih predavanj in troje zelo uspešnih ekskurzij, tudi dobro vé, da je bil glavni delavni program starega odbora ureditev klubove knjižnice in izdaja do sedaj najobširnejših tehniških skript: »Železnice spodnji ustroj« prof. ing. Hrovata, kar je odbor vestno izvršil v popolno zadovoljstvo vseh gradbenikov; toda v svoji stanovski nezavednosti je pisec članka zanimal vse delo kluba in dal tako duška svojemu nezadovoljstvu nad mirnim potekom običnega zbora brez političnih trenj, katere smatra menda za bistveni del delovanja strokovnih klubov, medtem ko je odbor strokovnega kluba gradbenikov postavil svoje delovanje na strogo strokovno podlago in ni dopustil v klubu nikake politike. Sloga in soglasnost je po mnenju pisca znak neresnosti in želje po razvedrilu s strani članstva. Odstopajoči odbor je dobil z odobravanjem zaupnico s pohvalo, kar mu popolnoma zadošča, kajti edino občni zbor je upravičen soditi o delovanju in uspehih klubovega odbora.

Tudi o številu članstva je —KO podal neresnično sliko. Ugotavljamo, da je vpisanih v matičnem strokovnem klubu skoro tri četrtine vseh gradbenikov, s čimer je njih stanovska zavednost zadostno dokazana.

Višek svoje neobjektivnosti je dosegel članek v napadu na risalnico. Risalnica ni nikak monopol starejših letnikov, kot je bilo tudi na zadnjem občnem zboru ugotovljeno, vzrok omejenega števila lastnikov miz je samo premajhna risalnica. Ako pa članek ne verjame, da imajo prednost v risalnici starejši letniki, naj se obrne na predstojnika gradbenega oddelka po njemu potrebno pojasnilo. Ne razumemo, kako se more trditi, da je v naši gradbeni risalnici več zabave, nego dela, ko streme kolegi v njej, da dovrše svoj študij čimprej in pridejo do kruha. Ta napad na risalnico je bil izvršen baš v času, ko se vodi akcija za razširitev tehnike. Pri gg. profesorjih in ostalih odločujočih činiteljih je vzbudil s tem dojem o nepotrebnosti celo té, sicer prenapolnjene risalnice.

S svojim destruktivnim člankom je pisec dokazal le svojo nezrelost. Nam je pa žal, da je Akademski glas objavil to tendenciozno poročilo.

Lanskoletni odbor AKG.

Ljubljana, 4. decembra 1935.

IZ DOMA VISOKOŠOLK.

Dne 27. novembra se je vršilo v domu visokošolk otvoritveno predavanje ciklusa, namenjenega proučevanju ženskega vprašanja. Predavateljica tov. Silvira Tomasini si je izbrala temo »Žena v zgodovini« in s tem je postavila temelj našemu nadaljnemu delu. Snov je bila smotrno izbrana in namenjena tistim tovarišicam, ki še ne vedo mnogo o vzrokih današnjega ženskega položaja. Tov. Tomasini je svoje predavanje

skrbno sestavila in podala izčrpno sliko stanja današnje družine in njenega razvoja tekom stoletij. Po predavanju se je razvila živahna debata, ki se je gibal največ okoli problema, ali je krščanstvo osvobodilo ženo moževe nadvlade in patriarhalno urejene družbe, ali ne.

Predavanje je bilo prav zanimivo; želeli bi le bilo, da tiste tovarišice, ki ne stanujejo v domu, prihajajo v večjem številu k predavanjem in pokažejo več zanimanja za delo tistih, ki polagajo v predavanja mnogo časa in truda.

To soboto smo imele v domu društveni sestanek, ki je bil izredno dobro obiskan. Na programu so bile priprave za občni zbor in sprememba pravil.

Na sestanku je vzbudil posebno zanimanje predlog tov. Zlate Pirnatove o razširjenju delovanja našega društva na srednje šole, zvezo gospodinjskih pomočnic. Izvedba teh predlogov bi zelo koristila, ker bi poživila delovanje društva in pritegnila mnogo članic k aktivnemu sodelovanju.

Občni zbor društva bo v nedeljo 8. decembra, ob 9. zjutraj. Vabljeni so vse tovarišice, ki se zanimajo za naše delovanje.

V. Š.

PAVEL GOLIA:

»BRATOMOR NA META VI«. V. P.

Ako izločimo iz novega dela pisatelja Pavla Golie vse, kar gre na račun slabe inscenacije in ponesrečenega ali posrečenega igranja, ako pustimo socialne tendence, ki so tudi za pisatelja le postranskega pomena, ob strani, in se osredotočimo predvsem na psihološko analizo, se nam razkrije nekako naslednja podoba te drame:

Golia je koketiral z mislijo ustvariti dva človeška tipa: aktivistični z vsem njegovim potrjevanjem življenja, življenjsko radostjo, zdravjem in neprisiljeno navezanostjo na ljudi in stvari in pasivistični, vase izgublajoči se, mračni, pesimistični, neprebujeni, asocijalni tip — zaplesti ta dva človeška tipa v konflikt ob dveh stvareh, kjer je človek najmočnejši in najslabotnejši hkratu: ob zemlji in ženi, in prenesti vso tragično problematiko v slovensko kmečko socialno sredino. Golia po svoji obsežni dramatski koncepciji ni bil kos, zato se mu posamezne osebe izvijajo iz rok, ponesreči pa se mu tudi vsa simbolična arhitektonika drame.

Poglejmo Andreja. Andrej, ki naj bi bil po pisateljevi zamisli izkristalizirana slovenska podoba prvega tipa, je samo povprečna figura zdravega, veseljaškega kmečkega fanta (kakor jih že mnogo poznamo v naši kmečki literaturi), to pa samo tako dolgo, dokler ne jame pisatelj z njim uganjati globokosti. Kajti, kakor hitro ga jame Golia tlačiti v prisilno vrečo svojega simbola, se mu fant začne nerodno otepati in govoriti zelo osladne, stokrat prežvečene besede o sveti zemlji, tujini in vračanju na zemljo. Tudi v njegovu docela neegoističnem, docela osebno neprižadeto skrb za zemljo kljub pisateljevi retoriki ne moremo verjeti. Osnovna nemoč te in drugih Golievih oseb je v dejstvu, da postanejo človeško nepristne, kakor hitro gravitirajo v simboličnost, idejo, tipičnost. Andrej je torej verjetna in užitna oseba le dotlej, dokler se ne začne nerodno kretati na ravnini Golieve problematike.

Njegov brat Aleš je nekoliko globlje prežet z osnovno pisateljevo idejo — vendar tak, kakor je, s svojo mlahavo, pubertetno neokretnostjo, reven človeški mehanizem sodi preje v komedijo kakor v tragično dogajanje drame. Tragedije, ki mu jo je pisatelj naložil na šibka, bolna ramena, ni zaslužil. Ko se odloči, da umori brata, mu prav ne verjamemo in še tedaj, ko gre s sekuro v bratovo izbo, mu ne moremo verjeti. Človek brez strasti, kakršen se izkaže v prisotnosti zapeljive Metke, ne more ubijati zaradi žene, človek s povsem umsko navezanostjo na zemljo, bi težko ubil brata zaradi kmetije. Tudi pisatelj je čutil, da bi bilo težko psihološko utemeljiti umor samo iz notranjih možnosti te pasivne nature, zato si je pomagal s tem, da mu je postavil za hrbet napol demonsko osebo strica Ambroža. — Vsa Aleševa oseba vzbujala preveč pomilovanja in v njej ni nič one tragične nedoumnosti in grozotne nujnosti, ki nam jo je po vsej priliki dramatik hotel pričarati: Ko se trese v čisto biološkem strahu pred žandarji, vemo: ta človek ne bi mogel nikoli doživeti tragedije kakega mužika iz Tolstojeve »Moči teme«.

Strah, da bi se utegnili omajati neorganična konstrukcija teh dveh oseb, je Golia najbrže čutil sam, saj ni tvegala — kar bi od njega, ki sicer dobro pozna in izrabi vse možnosti dramatskih efektov, pričakovali — ni tvegala poizkusa, postaviti Andreja in Aleša vsaj enkrat sama na oder. Ako bi bila dosledna in idejno in človeško močno povezana in dograjena, bi avtor gotovo ne opustil prilike njiju samotne dramatske konfrontacije, saj bi ta do skrajnosti napela intenzivnost dogajanja.

Edina resnično uspela in močna figura je vsekakor stric Ambrož, ki je zrasel v Skrbinškovi igri v obseg dramatske grotesknosti. Ta figura se je Golii posrečila predvsem zato, ker je ni posiljeval s svojo osnovno idejo, marveč jo je pustil, da se v vsej neposrednosti uveljavi. Stric Ambrož bi sodil po svoji kvaliteti v boljše dramo, kakor je »Bratomir na Metavi«. — Njegov samomor je zgolj efektivnega značaja, prav tako smrt Aleševe matere, ki je bila potrebna zaradi »idejne« zaključenosti in dramatske simetrije. Njen »govor«, njena odločitev, da prepusti dom in zemljo siromakom, in njena melodramatična smrt, so popolnoma neorgansko vnešeni, zahteva jih le šele na koncu prebujeni socialni, »kolektivistični« Goliev mysticism. Konflikt, ki je za avtorja ves čas docela psihološkega značaja, se nenadoma zagladi s socialno potezo. Zemlja naj bo skupna last vseh, pa ne bo več tekla kri radi nje.

Vse ostale osebe predstavljajo povprečno oblikovane, znane odrske tipe: Metka, zapeljivo, brhko, precej računarsko dekle, kmetje, učitelj, mati itd. Vse te osebe so enotnejše kot Aleš in Andrej, nositelja glavnega dejanja, pač zato, ker jih je avtor uporabljal v tistem svetu in razsežnosti, ki ji je umetniško dorasel. Drama, ki ima nekaj zelo močnih, intenzivnih dramatskih mest, ki kažejo na zelo spretnega poznavalca odrskih možnosti, je ostala žal, nerazčiščena in neenotna.

Igralci: Danilova je igrala nekoliko prerafinirano, Levlar preveč patetično, Kralj je preelementaren za pasivnega Aleša, Skrbinškov Ambrož je bil najboljši lik vse drame. Marija-Vera je bila, kakor vedno, teatralična. Manjše vloge so bile dobre.

MARIBORSKA KULTURNA REPORTAŽA.

1. Razstava »Brazde«.

Dočim je prva razstava mariborske »Brazde« še kazala neko neuravnovešeno, skoro revolucionarno borbo za nov izraz v umetniškem oblikovanju zemlje in človeka, je letošnja razstava vse bolj akademsko uglajena. V kritiki smo brali razen običajnih uvodnih stavkov o idealizmu in požrtvovalnosti naših likovnih umetnikov in končnem apelu na tiste, ki imajo denar, a kupujejo tuje umetniške izdelke, celo sodbo, da je to najboljša vseh razstav »Brazde«. — Saj nas letos niti Kos ni več vznemirjal z motivi, kakršni so bile njegove grafike k »Človeku s ceste«, o katerih je povedal nekdo globoko resnico: »Kdo bo pa to kupil in obesil v svojem salonu!« Prav res, »poslovnega« človeka, ki po kosilu sede v naslanjač, da prebavlja, bi utegnili tako-le berači, ki skoro bolj zahtevajo kakor prosijo, resnično motiti, saj se jih človek danes še v življenju komaj otesa. In tisti modri kritik je imel prav — Kosove grafike so ostale v ateljeju.

To dejstvo in pa veliki, menda ne le moralni uspeh, ki ga je imel v Mariboru tisti Dalmatince z morjem ob sončnem vzhodu in zahodu, z morjem ob viharju, z morjem opoldan in opolnoči, skratka: tisti Dalmatince z »morjem sploh«, vse to je naše umetnike poučilo o pravem bistvu umetnosti. In zgodilo se je, da je na letošnji razstavi število morskih motivov presenetljivo naraslo. Te morske slike so prinesle menda tudi največji, ne le moralni uspeh.

Najbolj sodobno in menda najtipičnejše za današnji čas je razen Sirkovega tudi formalno zanimivega olja »Po napornem delu« — Jirakovo veliko (na razstavi največje!) platno »Portretna skupina otrok tovarnarja Hutterja«, ki ne priča le o simpatičnem mecenatstvu (kakor smo brali v »Slovencu«), ampak tudi o neodvisnosti čiste umetnosti od ekonomskih prilik umetnika in dobe (kakor se tudi ponekod bere).

V vrsti Trstenjakovih z narodopisno pozornostjo in ljubeznijo slikanih pokrajin, je

vzbudil menda največje zanimanje in — če sem prav informiran — tudi uvidevnost kupca zvesto, brez kompozicijske problematike naslikan šopek rož, ki so mu nekateri zlobneži nadeli ime: »Srčno voščilo za god«, a se v resnici imenuje »Cvetice«.

Najbolj od sveta in sodobnega življenja odmaknjen in vase zatopljen je menda Košir s štirimi »Škofjeloškimi motivi«.

Mušičeve kopije Goye in El Greca, o katerih ne morem prav soditi, ker poznam originalne le po posnetkih in njegove ostale študije ne kažejo še mnogo več kot talent, ki pa ima, če se mu pridruži še dosleden pogled na življenje, bodočnost...

Največ je razstavil menda Kos, a po tem, kar se tu vidi, ga je težko soditi. Kajti v tehniki, kjer je najmočnejši, to je v grafiki, je razstavil le tri dela, ki kažejo smer, kamor se bo, če ga mehko občutje njegovih akvarelov ne bo zapeljalo, z uspehom razvijal: priprost in primitiven realizem, ki ga odlikuje prepričevalna jasnost in kar je glavno, toplo čustvo za najneznatnejšega človeka s ceste in njegove težave.

Stoviček je plaketar, to dokazuje tudi gladka, skoro klasicistična tehnika njegovega »Torza«. O Kolbiču in Sarnilu si je na podlagi njunih del še težko ustvariti jasno sodbo.

Enotne linije razen neke prilagodljivosti na okus tiste publike, ki tvori edine umetniške konsumente, niti ideološko, niti motivno niti formalno na tej razstavi nisem zasledil. J. A. D.

ŠTUDENTOVSKÉ POSOJILNICE.

(Nadaljevanje.)

Amerika. V U. S. A. je statistika pokazala, da obstoja 918 fondov, pri katerih dobivajo študentje posojila. V ta namen je na razpolago okoli 5.300.000 dolarjev, od katerih pa je izposojenih le 50 odstotkov.

Baviti se hočemo s Harmon Foundation, eno ameriških študentskih posojilnic. Ni to največja, pač pa najbolj aktivna; tista, ki pripravlja zvezo vseh posojilnic te vrste v U. S. A. in je svoj sistem najdalekosežnejše predelala.

HF je banka, ustanovljena po privatni iniciativi in s privatnim kapitalom. Posamezne podružnice dajejo v prvi vrsti z gospodarskega stališča, vendar pa tudi iz pedagoškega prepričanja po nalogu centrale študentom posojila. Važno ji je, da se nič ne razlikuje od trgovskih podjetij. Posojila normalno obrestuje in se zavaruje z 10 odstotnim pripisom h glavnemu dolgu. Kreditni papirji (zadolžnice) se smatrajo kot zadostna podlaga za diskontacijo.

Najvišja vsota, ki jo dobi študent v enem semestru, je 250 dolarjev, za ves študij pa 500 dolarjev. Posojila morejo dobiti študentje vseh semestrov. Obroki vračanja se začno takoj, ko zapuste college, po 5 dolarjev mesečno in narastejo po 12 mesecih na 10 dolarjev. Če pa zapusti najemnik posojila college brez izpitov, se začne plačevanje že 3 mesece pozneje. Iz pedagoških vzrokov naj se plača še 1 dolar vsakega 1. decembra kot nekak opomin, dokler ne začno redni obroki. Če po obrokih po 5 dolarjev obresti, ki so se nabrale do začetka izplačevanja, še niso odplačane, se mora dodajati obrokom po 10 dolarjev še 5 dolarjev, dokler niso poravnane. Mesečni obroki se nadalje zvišajo 3 leta po začetku 10 dolarjskih na 20 dolarjev in tako naprej za 10 dolarjev v vsakem letu, v katerem posojilo še ni odplačano, t. j. najdalje v petih letih. Hitro si sledeči obroki silijo dolžnika k rednemu odplačevanju in so najboljše varščina. Predplačila ne smejo pretrgati te kontinuitete za več kot za tri mesece. Obrestuje se posojilo po 6 odstotkov, računajo se tudi obrestne obresti, toda le od izplačanega kapitala, ne pa od garancijskega fonda. Za varščino plača namreč vsak 7—10 odstotkov posojila v garancijski fond. Ta plačila so v posojilni pogodbi združena. Smatrajo se kot darila in v kolikor se ne porabijo za izgube, se zopet posojujejo po 6 odstotkov. Ta oblika varščine je juridično najenostavnejša in pedagoško najbolj primerna. Poroštvo vseh najemnikov posojil vpliva tudi na učinkovitost opominov, ki se s posredovanjem vseh poveča. Izgube so dosedaj znašale 1—2 odstotka in so bile krite z obrestmi garancijskega fonda. Težave obstojajo le v tem, da so obračuni možni v najugodnejšem slučaju po petih, normalno pa po osmih do devetih letih.

Ker je mnogo kapitala, ne dobe posojila le najpotrebnejši. Za najemnika je važen načrt za bodočnost in zmožnost osebe, ki je garancija za odplačevanje. Posojila za nadaljevanje znanstvenega dela po promociji, se ne dajejo. Poroki niso potrebni.

Francija. Že od leta 1874. obstaja v Parizu na Ecole Centrale komite, ki daje ubožnim študentom na samo zadolžnico posojilo za dobo desetih let. Po osemdesetih letih obstoja beleži 2 odstotka izgube, ki se skoro izključno nanaša na smrt najemnika posojila. Plačana je bila s prostovoljnimi prispevki drugih najemnikov posojil.

Glavna posojilnica pa je Caisse Nationale des Prêts d'Honneur, ustanovljena leta 1922. na iniciativo »Union Nationale des Etudiants de France«. Upravlja jo odbor, ki ga tvorijo direktor višjih šol v prosvetnem ministertvu, zastopnik du Conseil Supérieur de l'Instruction Publique, zastopniki univerz, ustanovniki večjih vsot in zastopnik d' Union Nationale. Naloga odbora je, zbirati sredstva za centralo in njene podružnice na univerzah, ki morejo s svojimi sredstvi poleg prispevka centrale svobodno razpolagati. Sredstva dobivajo od države, departementov, privatnih prispevkov, ustanov in od obresti neizposojenega kapitala. Izkazalo se je, da večino prispeva država (ok. 2.000.000 frankov letno).

Posojilo dobe le najbolj potrebni, ki ne uživajo nobene štipendije in nimajo plačane službe, in to že od prvega semestra dalje. Posojilo se daje v mesečnih obrokih, ki ne smejo presegati 3500 frankov letno. Obresti se ne zahtevajo. Odplačilo se začne deset let po diplomu. V primeru, da je najemnik posojila bolj situiran, se pričakuje odplačevanje že pred maksimiranim rokom.

Varstvo naj bo samo čast, čut dolžnosti do univerze in države, drugo se ne zahteva.

Anglija je tista srečna država, kjer se študentom ni treba preveč posluževati posojilnic, ker je večini študij zagotovljen s štipendijami. Vendar obstaja ok. 50 organizacij, ki dajejo študentom posojila. Sredstva dobivajo od filantropijskih družb; od države jih zaradi obilnih štipendij ne morejo zahtevati.

K Loan Found National Union of Student, organizaciji s precej močnim kapitalom, pristopajo druge organizacije po univerzah v trust 1:1. V tem razmerju dajejo posojila. Prosilec mora biti vsaj v drugem letu študija, mora se pripravljati na akademski poklic, ali pa se baviti z znanstvenimi raziskovanji. Posojilo se daje le, če so izčrpane vse druge možnosti. Višina se suče okoli 100 funtov, najvišja mera je 225 funtov. Obrestuje se šele po končanem študiju prvo leto normalno, pozneje 1 odstotek višje. Prvi obrok odplačila se zahteva pet let po diplomu. Ženski najemniki, ki se poročijo in pustijo plačano službo, morajo vrniti vsoto ob poroki. Odplačuje se polletno, pri dohodkih do 135 funtov vsaj 4 funte na leto, pri višjih pa vsaj 12½% vsote, ki presegajo 100 funtov. Zaradi kontrole mora najemnik posojila sporočiti vsako izpremembo naslova, prejemkov in delodajalčev naslov. Posebnega sistema kritja ni, LFNU zahteva za svoj del življenjsko zavarovanje.

Švica razpolaga s tolikimi štipendijami, da je šele naval na univerzo v Zürichu povzročil, da so podporni fond izpremenili v študentsko posojilnico. Ima pa še vedno bolj podporni značaj. Najemniku posojila se naroči, da naj vrne denar, če bo mogel. Tako je bilo od leta 1920—1928 vrnjenih le 4.31 odstotkov posojil. Čeprav se to nanaša po večini na inozemce (to je v Švici izjema, povsod drugod je predpogoj državljansko), ki niso tako neposredno vezani na univerzo, je to nepovoljna številka; ki kaže, da more študentska posojilnica obstajati le na pravem osiguranju posojila.

Prihodnjič si bomo natančneje ogledali sistem nemške študentske posojilnice, da bo imel vsak vpogled v tako poslovanje.

Modni atelje

J. Jelovšek

Ljubljana, Kongresni trg št. 8-I, poleg Kina Matice

se priporoča za izdelavo oblek, površnikov in sukenj vseh vrst. Moderen kroj. Solidna izdelava. Dijaki imajo popust.

OBCNI ZBOR JUGOSLOVANSKEGA AKADEMSKEGA PODPORNEGA DRUŠTVA.

Dne 29. nov. t. l. je imelo JAPD prvi redni občni zbor na tehniki. Predsednik g. prof. Král je otvoril ob 16. uri občni zbor in je po uvodnih formalnostih takoj začel s svojim poročilom. Zelo izčrpno je podal ves razvoj društva od začetka do danes. Predvsem je povdaril gmotne neprilike, ki so trle JAPD od ustanovitve do sedaj. Te gmotne neprilike imajo osnovo predvsem v tem, da društvo ni imelo nobenih stalnih in rednih podpor in dohodkov. Vse, kolikor je JAPD tekom dosedanjega poslovanja zbralo gmotnih sredstev, je le bolj slučajnostnega značaja, odziv srečnega naključja. Zato je g. profesor v svojem izvajanju sprožil misel, da bi si JAPD prikrbilo redne in stalne dohodke na osnovi kakšne ustanove ali česa podobnega — in da bi bilo v tem oziru nujno potrebno stopiti v stik z našo bansko upravo in z ljublj. občino. Redno podporo bo treba iskati pri raznih akademskih organizacijah kot so: advokatska, notarska komora — dalje od raznih drugih gmotno močnih organizacij kot so: trgovska in industrijska zbornica etc. G. profesor je povdaril, da se mora dosedanje poslovanje, ki se je v glavnem omejevalo na podpore v smislu naklonitve hrane in nekaj perila, razširiti na 4 glavne panoge: a) preskrbovanje hrane; b) obleke in perila; c) naklonitve denarnih podpor in d) posredovanje instrukcij in postranskih zaslužkov. Na koncu svojega poročila se je g. prof. dotaknil vprašanja štipendij in povdaril potrebo, da se JAPD poleg ostalim nalogam, posveti tudi temu vprašanju, ki danes v dobi splošne pavperizacije — postaja najvažnejše vprašanje za nadaljevanje, odn. dokončanje študija tistim, ki izhajajo iz nižjih slojev: iz malouradniških, kmečkih in delavskih vrst.

Za poročilom g. predsednika je sledilo poročilo tov. tajnika in blagajnika. Tov. tajnik je omenil, da je od 164 prošelj, ki jih je JAPD prejelo v ravnokar minuli poslovni dobi, bilo 134 ugodno rešenih. Tov. blagajnik pa je poročal o denarnem prometu; dohodkov Din 23.282 in izdatkov Din 22.880.

Za volitve novega odbora je bila vložena samo ena lista, ki je bila soglasno sprejeta. Funkcijo predsednika je občni zbor v potrdilo iskrenega in požrtvovalnega dela še nadalje prisodil g. prof. Králu. Za podpredsednika je bil izvoljen tov. Starin Leo, cand. iur., za tajnika: Klemenčič Tone, cand. iur. in za blagajnika Poljanšek Rado, stud. med. Za predsednika revizijskega odbora je bil ponovno izvoljen g. prof. Polec Janko.

Vsakdo mora priznati prejšnjemu odboru — kakor smo uverjeni tudi za novoizvoljeni odbor — veliko delavnost v nabiranju sredstev in strogo nepristranost v razdeljevanju podpor. Mislimo pa, da bo moral novoizvoljeni odbor, poleg zgoraj v glavnem označenega delovnega programa, privzeti še nekaj drugih agend, ki se živo tičejo gmotnega položaja našega akademika:

1. JAPD naj posveti intenzivno skrb osnovanju akademske neodvisne menze. V ta namen bi bilo dobro postaviti poseben tozadevni pripravljalni odbor, ki bi dobro preštudiral finančno in organizacijsko vprašanje in ukrenil vse potrebno za nje osnovanje.

2. Poizkusi naj osnovati poseben urad za inštrukcije in druge postranske zaslužke. Ta urad naj bi vodil točno evidenco v pogledu želj in prošelj slušateljev ter stopal na drugi strani v stik z javnimi in zasebnimi faktorji. Zelo važno bi bilo posredovati slušateljem postranske službe in sezonske službe za dobo počitnic, kajti mnogo naših tovarišev je tekom študijskega leta navezanih na prihranke in zaslužke s počitnic.

3. Intenzivno naj se posveti vprašanju štipendij. Zlasti se naj zanima za zapaščine, ki so našim študentom odn. naši univerzi voljene, kot so Mundova in druge.

4. Pokrene naj akcijo za ustanovitev akademskih domov, ki bi jih upravljali študenti in univerza skupaj.

Veliko delavnosti zahtevajo razmere od novega odbora JAPD. Mnogo je že storjenega, toda vse to so šele prve brazde na tem prostranem polju.

Trdno se nadejamo, da bo novoizvoljeni odbor izpolnil nanj stavljenе naloge, saj mu predseduje g. prof. Král, ki je bil ves čas doslej z velikim razumevanjem in prizadevanjem v JAPD vedno na delu.

MATEMATIČNI KLUB.

Občni zbor matematikov se je vršil prve dni novembra. Mimo tega, da se je klub na tem občnem zboru dokončno organiziral z izvolitvijo odbora, je prav posebno važno dejstvo, da si je osvojil za to študijsko leto določen delovni program, ki sicer obsega v glavnem le strokovne zahteve, pa vendar predstavlja po svoji strukturi del občin študentskih prizadevanj. Ker se mi zdi potrebno, da referirajo klubi od časa do časa v našem akademskem tisku o svojem delu, naj v nekaj vrsticah označim način dela v matematičnem klubu.

Najprej študijske zadeve. V tem se je članom iz starejših letnikov zdelo potrebno uvesti kurze za prvoletnike, na katerih bi prvoletniki pod vodstvom starejših letnikov predelavali težja mesta iz predavanj. Prvoletniki so se temu odzvali polnoštevilno, tako da imamo sedaj tedenske kurze, ki potekajo zadovoljivo za obe stranki, prvi, ki se uči nastopa in predavanj, in drugi, ki ji je pomagano v njenem študiju. Poleg tega je še en kurz, namreč iz opisne geometrije, ki je namenjen starejšim letnikom.

Članske sestanke ima klub tedensko enkrat. Vsebinska te sestankov pa je študij splošno študentskih vprašanj, referati raznih odsekov, ki si jih je ustanovil klub.

Da se uredi vprašanje tiskanja skript iz inf. računa po predavanjih, je poveril klub peterim članom nalogo, da preskrbijo najprej potrebne tekste in jih dajo v pregled profesorjem, na to v tisk.

Drugi odsek ima nalogo pripraviti vse potrebno za sistematičen študij didaktike matematike na srednji šoli in v zvezi s tem pedagoške naloge, ki jo moramo oddati pri diplomih. Izdelane referate stavi klubu na razpolago, da jih skupno preštudiramo na članskih sestankih.

Kot glavno težišče klubovih prizadevanj pa bo vsekakor ustanovitev stolice za fiziko in teoretično fiziko na naši univerzi. Matematični klub je dobil namreč kot sestavni del DSFF nalogo od odbora DSFF, da dela v tej smeri vse, kar je mogoče.

To so v glavnem vsa klubova prizadevanja. V koliko bo klub uspel oziroma ne uspel, bo pokazal razvoj klubovega življenja.

1. Stolica za slovensko zgodovino.
2. Stolica za fiziko in teoretično fiziko.
3. Stolica za komparativno književnost.
4. Stolica za latinski jezik in književnost.
5. Ustanovitev psihološkega eksperimentalnega inštituta.
6. Nastavitev novih moči za eksaktno filozofijo.
7. Smotrena ureditev izpitnih skupin.
8. Ločitev romanističnega in germanističnega seminarja.
9. Izpopolnitev opreme v seminarjih in predavalnicah.
10. Odprava seminarskih taks.
11. Odprava izposojnine v seminarskih knjižnicah.
12. Soodloščanje študentov pri nabavi novih knjig.

Poleg teh zahtev, ki jih je vseboval predlog slavističnega kluba, je občni zbor sprejel še številne druge:

Najodločnejši protest proti nameravani uvedbi dvoletne brezplačne službe diplomiranih filozofov.

Popolna enakopravnost slušateljic pri nameščanju. Slušateljcem naj se dovoli vlaganje prošelj pred nastopom vojaške službe. S tem je bilo to vprašanje rešeno v obojestransko zadovoljstvo.

Osnovanje etnografske stolice. Enakopravnost slovenskega jezika. Filozofsko društvo bo to akcijo vodilo skupno z DSJF.

Amnestija političnih kaznjencev-akademikov. Pozdravna brzojavka v Beograd — stud. zborovanju proti šolninam, taksam in univerzitetni uredbi.

Na koncu je bil sprejet predlog, da se bo DSJF borilo solidarno za zahteve tehnikov, nakar so odšli vsi zborovalci na protestno zborovanje tehnikov, ki se je vršilo v univerzitetni avli.

MLADIM NACIONALISTOM

bi svetovali, da zaradi točnosti pregledajo originalno pisanje F. Engelsa o južnih Slovanih sploh, ker je sporočilo »starejše jugoslovenske generacije« videti precej sumljivo; kajti preveč primerov je, da je naša reakcija napadala Engelsa z ozirom na južne Slovane. Tudi je lep primer v reviji »Danac« št. 4 v članku »Marx i Hrvati«, kjer je dobro prikazano, koliko znanja in poznavanja marxistične lit. ima hrvaška reakcija. In naša ni nič boljša. — Nočemo braniti marxistov, to je njihovo delo, toda sumljiva podtikanja lahko pokažemo. Pripomnimo še, da je Engels, ko je napisal knjigo »Kmečki boj«, dejal približno takole: »Škoda, da nimam nobenih poročil o slovenskih kmetih, ki so se tako hrabro borili.«

NAMESTO PORASTA — NAZADOVANJE.

Nemčija. Po podatkih višjega vladnega svetnika dr. Kellerja, v nemški univerzitetni statistiki za zimski semester 1934-35, je padlo število nemških akademikov, ki je znašalo v letnem semestru 116.000, v zimskem semestru 1934-35 na 89.000, v letnem semestru za celih 77.000. Nazadovanje z oz. na leto 1933 znaša torej 33,41%.

Romunija. Vseučiliški svet je raziskoval naraščanje brezposelnosti inteligence in odredil numerus clausus: na univerzi v Bukarešti število slušateljev ne sme presegati števila 2760, v Jašiu 1440, v Cluju 930 in v Čermantinu 850.

Čehoslovaška. V zimskem semestru 1931-32 je znašalo število slušateljev 36.112 (5242 inozemcev), danes pa le 30.000 (2000 inozemcev).

Avstrija. Po službenih podatkih je padlo število slušateljev od 25.900 na 20.600.

NA REDNEM OBCNEM ZBORU DRUŠTVA JURIDIČNE FAKULTETE

dne 16. novembra t. l. je bil izvoljen za leto 1935/36 naslednji odbor: predsednik: Orožen Milan, podpredsednik: Jenko Franc, tajnik: Ferfolja Ermin, blagajnik: Ločniškar Lado, knjižničar: Briški Martin, referent za skripta: Mikuš Franc, gospodar in arhivar: Ribnikar Miran; namestniki: Dernovšek Bogdan, Fajs Rudolf, Sem Jože, Jeglič Jože; revizorja: Klemenčič Tone, Röger Tone; razsodišče: predsednik: Mikuletič Branko; člani: Erjavec Janez, Heric Albert, Savelli Julij, Androjna Viljem.

NOVI ODBOR AKAD. KLUBA GRADBENIKOV:

častni predsednik: prof. ing. Hrovat Alojzij; predsednik: Skaberne Leon; podpredsednik: Lavrenčič Marko; tajnik I.: Cimolini Rudolf; tajnik II.: Didek Josip; blagajnik: Stare Ostoj; knjižničar: Boltežar Franc; odb. brez m.: Sodnik Zorka; delegati v ZSKTF: Vitek Josip, Muha Gašper, Piterle Leon, Deutschmann Herbert, Likar Oton, Peten Alfred; revizorja: dr. ing. Fakin Milan, Stembav Vinko.

NA REDNEM LETNEM OBCNEM ZBORU AKAD. KLUBA KEMIKOV

je bil izvoljen sledeči odbor: častni predsednik: prof. dr. Marij Rebek; predsednik: Marinko, podpredsednik: Hillinger; tajnik I.: Goljar; tajnik II.: Mervič; blagajnik I.: Kavčič; blagajnik II.: Eržen; knjižničar: Richter; revizorji: prof. dr. ing. Guzelj, Turnšek, doc. dr. ing. Kavčič; odborniki: Segula, Slapar, Kranjc; razsodišče: Mozetič, Langus, Zink. V akcijo za izpopolnitev inštituta so bili izvoljeni: Battestin, Hodnik, Fakin, Ankerst, Andreč, Marincek. Za delegate v ZSKTF (Zveza strokovnih klubov tehnične fakultete): Modic, Majcen, Škerlak, Andreč, Stucin, Strmecki.

OBCNI ZBOR D.S.F.F.

V soboto, 23. t. m., se je vršil redni občni zbor filozofov. Zborovanje samo, še bolj pa priprave zanj, so se izvršile v znamenju resnega dela. Da se zainteresira vse članstvo, so program, ki ga je sestavil slavistični klub, proučili še prej v vsch posameznih klubih.

Na občnem zboru sta si sicer stala nasproti dva kandidata, toda na program sta še pred volitvami oba brez pridržka pristala. Prvi korak k resničnemu strokovnemu delu je bil s tem storjen. Izvoljen je bil germanist Vernik Feliks.

Predsednik se je obvezal, da bo skupno z odborom razen za splošno študentske zahteve, delal še v smislu naslednjih: